

Напротивъ, като слѣдеше прѣдпоставкитѣ на своята революционна логика, както и мислитѣ, които му вдѣхваше новата наука за „свѣрѣмната“ свобода — социализмътъ, Христо Ботйовъ идеше до неизбежното заключение, че трѣбва да се запазятъ дѣйствиелни сили тѣ на народа, че приятели на свободата сж оние, които губятъ веригитѣ си слѣдъ революцията, слѣдователно, ако би могла да очаква помощъ българската реолюция, то тя е отъ страната на угнетенитѣ, или въ лицето на „братския съюзъ“. Когато радикалиститѣ въ българското движение гледаха съ едното око въ България, а съ другото въ Сърбия, републиканцитѣ-социалисти насочиха всичкото си внимание къмъ „народа“ и къмъ „сиромашъта“.

Тѣзи два възгледа, които до 1874. година бѣха примирени, за да се усвои една организация съ еднаква тактика, близкитѣ събития ще поставятъ въ условия на непримирима вражда, подобна на оная, която радикали и социалисти изнесоха дружно противъ еволюциониститѣ.

Радикалиститѣ стѣпка по стѣпка ще дѣдатъ до гледището на еволюциониститѣ, тѣй както тѣ послѣдовно губятъ вѣра въ цѣлесъобразността на самата революция.